

между си нощемъ, когато усладителныйтъ сънь пресипваше другытъ запрѣны.

Тѣзи двѣ лица бѣхъ Тодоръ Трипани, сирѣчь Теофилактъ и Поликарпъ. Въ който день Мацко са врыщаше отъ Бандерма съ отърванытъ отъ него дѣца на вдовицата Едмонова, двамата стары пріатели крояхъ планъ за избѣгванье.

Поликарпъ отъ утѣснѣніе въ тъмницата, бѣ са предавъ на шевачество, въ което на млади години бѣ са занимавалъ и успѣлъ. Нѣкои отъ стражаритъ му донасяхъ униформытъ си да ги поправя и кърпи, и, като задлъжени за безвъзможнытъ му услуги, благоволяхъ му.

Теофилактъ и Поликарпъ като са срѣснижли бѣхъ са вече подружили. Единътъ разказалъ оправданіята си, и другыйтъ своитъ оплакванія, повтаряли ги, разисквали ги, и найподиръ станъли тѣсны пріатели и рѣшени съзаклетници за побѣгванье. Оставаше имъ само да изнамѣрять удобното средство за да избѣгатъ отъ тамницата. Много планови са размыслихъ и разискахъ, но ни единъ отъ тѣхъ не имъ се виждаше сполучливъ, до като найподиръ случайтъ имъ представи найсполучливый планъ.

Стаята въ която са намѣрвахъ, са пазеше отъ двама стражари, различаваны отъ униформата, която носяхъ. Двамата тѣзи стражари благоволяхъ на Поликарпа за шевачкытъ му къмъ тѣхъ услуги.

Въ деня слѣдователно на врыщаньето на Мацка отъ Бандерма, единътъ отъ стражаритъ идва и като прекъсва разговора на двамата стары пріатели казва на едина отъ тѣхъ, сирѣчь на Поликарпа.

— Имай добрината да ми поправишь тѣзи два суртука.

— Трѣбать ми ножицы, Хасанъ ефенди, и едно ножче! рече Поликарпъ.

— Каквото искашь, пріателю мой, стига да ги поправишь добрѣ.